

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3425/2545

ธนาคารแห่งชาติของปารีส โจทก์ นาย กฤษณะ ศิวะกฤษณ์กุล กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 196, ป.พ.พ. มาตรา 694, ป.พ.พ. มาตรา 1490, ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 7, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 มาตรา 10

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ซึ่งเข้าทำสัญญาค้ำประกันบริษัท ส. ผู้กู้เงินจากโจทก์ โดยไม่ได้ฟ้องบริษัท ส. ด้วย แต่เมื่อจำเลยทั้งสองมิได้ให้การโต้แย้งว่าคดีไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง จึงไม่มีปัญหาดังกล่าวในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่ต้องส่งเรื่องไปให้ประธานศาลฎีกาวินิจฉัย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 9 ทั้งจำเลย

ทั้งสองได้นำพยานเข้าสืบอันแสดงการยอมรับอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมาแต่แรกจนเป็นการล่วงเลยขั้นตอนที่จะโต้แย้งแล้ว อันถือได้ว่าไม่มีปัญหาเรื่องอำนาจศาลตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์มาในชั้นนี้ที่ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจะวินิจฉัยให้อีกต่อไป จึงไม่รับวินิจฉัยให้ การที่คู่กรณีมีข้อสัญญากันไว้ว่าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นให้เสนอข้อพิพาทต่อ

อนุญาโตตุลาการ มิได้หมายความว่า จะตัดสิทธิให้คู่กรณีนำคดีฟ้องต่อศาลเสียทีเดียวเพราะอาจมีเหตุที่ทำให้สัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นโมฆะ หรือใช้บังคับไม่ได้ด้วยเหตุประการอื่นหรือมีเหตุที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญานั้น ที่เป็นเหตุให้ไม่สามารถนำข้อพิพาทเสนอต่อ

อนุญาโตตุลาการได้ ดังนั้น ในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ตกลงกันให้เสนอต่ออนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาดระหว่างกันแล้ว หากคู่สัญญาฝ่ายที่ถูกฟ้องเห็นว่าฝ่ายนั้นไม่ปฏิบัติตามสัญญาในการที่จะต้องเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ ก็ชอบที่จะให้การโต้แย้งหรือยื่นคำร้องต่อศาลก่อนวันสืบพยานหรือก่อนมีคำพิพากษาในกรณีที่ไม่มี การสืบพยาน เมื่อศาลทำการไต่สวนแล้วไม่ได้ความว่ามีเหตุดังกล่าวศาลจึงจะมีคำสั่งจำหน่ายคดีเพื่อให้คู่สัญญาไปดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการต่อไป ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 มาตรา 10 จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้ำประกันบริษัท ส. มีสิทธิยกข้อต่อสู้เกี่ยวกับข้อสัญญาการเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการให้เป็นผู้ชี้ขาดระหว่างโจทก์และบริษัท ส. ที่บริษัท ส. มีอยู่ขึ้นต่อสู้โจทก์ได้แต่จำเลยที่ 1 มิได้ยกขึ้นให้การโต้แย้งทั้งมิได้ยื่นคำร้องต่อ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางก่อนวันสืบพยานเพื่อให้ไต่สวนถึงเหตุที่โจทก์นำคดีมาฟ้องโดยมิได้ดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการนั้นว่าชอบหรือไม่ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 มาตรา 10 จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ได้ละสิทธิเกี่ยวกับข้อสัญญาเรื่องเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาดระหว่างกันแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง จำเลยที่ 1 ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ตามสัญญากู้ยืมระหว่างโจทก์กับบริษัท ส. ต่อโจทก์โดยจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและเป็นผู้ให้ความยินยอมในฐานะเป็นภริยาของจำเลยที่ 1 มิใช่จำเลยที่ 1

ทำสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ จำเลยที่ 1 มิได้มีส่วนรับเงินไปใช้เป็นการส่วนตัวหรือกิจการของครอบครัว แต่หนี้ที่เกิดขึ้นจากสัญญาค้ำประกันก็ถือได้ว่าเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการที่จำเลยที่ 1 สามี ก่อขึ้นในระหว่างสมรสเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียวที่จำเลยที่ 2 ผู้เป็นภริยาได้ให้สัตยาบันแล้ว จึงเป็นหนี้ร่วมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490(4) จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบหนี้ตามสัญญาค้ำประกันต่อโจทก์ร่วมกัน โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ให้โจทก์ด้วยเงินดอลลาร์สหรัฐ การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า ในกรณีที่จำเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาทให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยของ ธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริง ถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริง ให้ถือเอา วันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นนั้นก่อนวันดังกล่าว ในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยแจ้งให้ทราบถึง อัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ (อัตราอ้างอิง) ก็ให้ถืออัตราดังกล่าวเป็นเกณฑ์ คำนวณ นั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองทราบถึงสิทธิของจำเลยทั้งสองที่จะชำระหนี้ให้โจทก์ ด้วยเงินไทยก็ได้ โดยถืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตามสถานที่และวันที่ใช้เงินตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคสอง นั้นเอง มิได้ก่อให้เกิดข้อโต้แย้งใน อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่อกัน จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการพิพากษาเกินคำขอของโจทก์หรือขัดต่อ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศพ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดตามกฎหมายประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์และได้รับอนุญาตให้ตั้งสำนักงานวิเทศธนกิจกรุงเทพ โดยมีนายพล รองซ์ แวน เดน บอช เป็นผู้รับมอบอำนาจ เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2538 ธนาคารโจทก์ สำนักงาน วิเทศธนกิจกรุงเทพ ให้บริษัทสยามอินดัสเทรียลคอร์ปอเรชั่น จำกัด กู้ยืมเงินจำนวน 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ โดยมีข้อตกลงเกี่ยวกับดอกเบี้ย กำหนดเวลาชำระหนี้และการผิพนัด ผู้กู้ได้รับมอบ เงินกู้ไปจากโจทก์แล้วในวันที่ 10 สิงหาคม 2538 ในการกู้ยืมเงินมีจำเลยที่ 1 เป็นผู้ค้ำประกันโดย ยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม เมื่อครบกำหนดผู้กู้ชำระหนี้เพียงบางส่วนแล้วผิพนัด คงค้างชำระ ต้นเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ และดอกเบี้ยจำนวน 30,410.50 ดอลลาร์สหรัฐจำเลยที่ 2 เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 และได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาค้ำประกัน ที่จำเลยที่ 1 ทำกับโจทก์ ถือเป็นหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยา ซึ่งโจทก์มีสิทธิบังคับชำระหนี้เอาจาก ทรัพย์สินของจำเลยทั้งสอง ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 1,570,410.50 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปี ในต้นเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันฟ้องแก่โจทก์ไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 ให้การว่า ลูกหนี้ของโจทก์ ไม่เคยผิพนัด โจทก์ไม่เคยบอกเลิกสัญญาและไม่เคยบอกกล่าวทวงถามให้ผู้กู้ชำระหนี้แก่โจทก์ ผู้กู้ ชำระหนี้แก่โจทก์แล้วคงเหลือจำนวนไม่เกิน 20,000,000 บาท โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยระหว่าง ผิพนัดในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เท่านั้น ไม่ใช่อัตราตามคำฟ้อง ผู้กู้มีตัวตนและมีได้ล้มละลาย ทั้งมี ทรัพย์สินจำนวนมากพอชำระหนี้ได้ โจทก์ควรเรียกร้องให้ผู้กู้ชำระหนี้คืนโจทก์โดยตรงซึ่ง ไม่เป็นการยาก ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 ไม่เคยทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของ บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์เลย จำเลยที่ 2 เพียงลงลายมือชื่อเป็นพยาน

ในการที่จำเลยที่ 1 ทำสัญญาค้ำประกันต่อโจทก์เท่านั้น จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบของ บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด แก่โจทก์ ขอให้ยกฟ้อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกัน ชำระเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปี นับแต่วันที่ 27 กรกฎาคม 2541 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์แต่เฉพาะ (1) ดอกเบี้ยคำนวณตั้งแต่วันที่ 27 กรกฎาคม 2541 ถึงวันที่ 21 สิงหาคม 2541 ต้องไม่เกินจำนวน 10,785.83 ดอลลาร์สหรัฐ (2) ดอกเบี้ยคำนวณตั้งแต่วันที่ 22 สิงหาคม 2541 ถึงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2541 ต้องไม่เกินจำนวน 32,355.08 ดอลลาร์-สหรัฐ (3) ดอกเบี้ยทั้งสองรายการตาม (1) และ (2) รวมกันต้องไม่เกิน จำนวน 43,140.91 ดอลลาร์สหรัฐ และ (4) เมื่อนำเงินจำนวน 12,730.41 ดอลลาร์สหรัฐไปหัก ออกจากผลรวมของ (1) และ (2) ตามรายการ (3) แล้วต้องไม่เกินจำนวน 30,410.50 ดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีที่จำเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาท ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยของ ธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริงถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริง ให้ถือเอา วันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นว่านั้นก่อนวันดังกล่าวในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศ แจ้งให้ทราบถึงอัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ (อัตราอ้างอิง) ก็ให้ถืออัตราดังกล่าว เป็นเกณฑ์คำนวณ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า"พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นนี้ รับฟังได้ว่า โจทก์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส มี สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงปารีส ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส โจทก์ได้รับอนุญาตจาก กระทรวงการคลังให้ประกอบกิจการวิเทศธนกิจในประเทศไทย โดยตั้งเป็นสำนักงานวิเทศธนกิจ กรุงเทพมหานครมีนายฟรองซัว แวน เดน บอช เป็นผู้จัดการ เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2538 โจทก์ให้บริษัท สยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด กู้ยืมเงินจำนวน 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐตามหนังสือให้ สิ้นเชื่อ (Letter of offer) ทั้งนี้มีจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นกรรมการบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด เข้าทำสัญญาค้ำประกันบริษัทสยามอินดัสเทรียลคอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์ โดยมีจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นภริยาจำเลยที่ 1 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและให้ความยินยอม จำเลยที่ 1 เข้าทำสัญญา ค้ำประกันดังกล่าวตามเอกสารหมายเลข จ.8 ต่อมาบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ไม่ ชำระหนี้ให้โจทก์ตามสัญญา โจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่โจทก์แล้ว แต่ จำเลยทั้งสองเพิกเฉย สำหรับปัญหาตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ประการแรกว่าตามข้อเท็จจริง ได้ความว่า โจทก์ให้บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ยืมเงินจากโจทก์และเป็นฝ่าย ผิดสัญญา แต่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้ำประกันให้รับผิดชอบต่อโจทก์ โดยไม่ได้ฟ้องบริษัท สยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 จึงเป็นมูลหนี้ที่เกิดจาก ค้ำประกันการกู้ยืมเงินกันธรรมดาเท่านั้นที่ทำกันในประเทศไทย ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาตาม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 7 นั้นเห็นว่า แม้ตามคำฟ้องจะ ได้ความว่า โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ที่เป็นผู้เข้าทำสัญญาค้ำประกันบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ผู้กู้เงินจากโจทก์เท่านั้นโดยไม่ได้ฟ้องบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด มาด้วยก็ตาม แต่เมื่อจำเลยทั้งสองได้รับสำเนาคำฟ้อง จนกระทั่งยื่นคำให้การแล้ว จำเลย ทั้งสองก็มีโต้แย้งว่าคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง  
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ  
การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 7 แต่อย่างใด ดังนั้น กรณีจึงไม่มีปัญหาใน  
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางว่า คดีเรื่องนี้จะอยู่ในอำนาจพิจารณา  
พิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง หรือศาลยุติธรรมอื่น ซึ่ง  
หมายถึงศาลชั้นต้นในระดับเดียวกัน อันเป็นเหตุที่

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางต้องส่งเรื่องไปให้ประธานศาลฎีกา  
วินิจฉัย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธี  
พิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 9 หรือไม่ ทั้ง  
ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองยอมรับดำเนินกระบวนการในชั้นสืบพยานโจทก์และนำพยานจำเลย  
ทั้งสองเข้าสืบอีกด้วยอันแสดงว่า จำเลยทั้งสองยอมรับอำนาจพิจารณาพิพากษาของ  
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมาแต่แรกจนเป็นการล่วงเลยขั้นตอน  
หรือกระบวนการพิจารณาที่จะโต้แย้งในปัญหาเกี่ยวกับอำนาจพิจารณาพิพากษาของ  
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางแล้ว อันถือได้ว่าไม่มีปัญหาเรื่อง  
อำนาจศาลตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์มาดังกล่าวในชั้นนี้ที่ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญา  
และการค้าระหว่างประเทศจะวินิจฉัยให้อีกต่อไป จึงไม่รับวินิจฉัยให้ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่  
จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ประการที่ 2 ว่า ข้อเท็จจริงได้ความตามสัญญากู้ยืมเงินระหว่างโจทก์กับ  
บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่นจำกัด หน้า 6 ในข้อ "กฎหมายและศาลที่ให้บังคับ"  
กำหนดว่า "หนังสือสัญญาการให้ใช้เงินสินเชื่อนี้ เอกสารอื่นใดที่เกี่ยวข้องทั้งหมด สิทธิและ  
หน้าที่ของคู่สัญญาให้อยู่ภายใต้ข้อบังคับและกฎหมายของประเทศไทย ข้อโต้แย้งหรือข้อพิพาทใด  
ที่เกิดขึ้นจากหนังสือให้สินเชื่อนี้ให้ดำเนินการระงับข้อพิพาทดังกล่าวในประเทศไทยตาม  
กฎข้อบังคับด้วยวิธีการระงับข้อพิพาท โดยการประนีประนอมข้อพิพาทและอนุญาโตตุลาการของ  
หอการค้าระหว่างประเทศ โดยแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการจำนวน 3 ท่านขึ้นตามกฎหมายข้อบังคับเช่นว่า  
นั้น"อันเป็นการกำหนดให้ระงับข้อพิพาทระหว่างโจทก์กับบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น  
จำกัด โดยการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นมาวินิจฉัยเท่านั้น จำเลยทั้งสองในฐานะผู้ค้าประกันจึงมี  
สิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 694 ที่บัญญัติว่า"นอกจากข้อต่อสู้ซึ่ง  
ผู้ค้าประกันมีต่อเจ้าหนั้นนั้น ท่านว่า ผู้ค้าประกันยังอาจยกข้อต่อสู้ทั้งหลายซึ่งลูกหนั้นมีต่อเจ้าหนั้นขึ้น  
ต่อสู้ได้ด้วย" โจทก์จึงต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นมาวินิจฉัยชี้ขาดเรื่องนี้ระหว่างโจทก์กับจำเลย  
ทั้งสองเช่นกัน โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลได้นั้น เห็นว่า การที่คู่กรณีมีข้อสัญญากัน  
ไว้ว่าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นให้เสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการนั้น ก็มีได้หมายความว่า จะตัด  
สิทธิให้คู่กรณีนำคดีฟ้องต่อศาลเสียทีเดียว เพราะอาจมีเหตุที่ทำให้สัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็น  
โมฆะ หรือใช้บังคับไม่ได้ด้วยเหตุประการอื่นหรือมีเหตุที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญานั้นก็  
เป็นได้ ที่เป็นเหตุให้ไม่สามารถนำข้อพิพาทเสนอต่ออนุญาโตตุลาการได้ ดังนั้น ในกรณีที่คู่สัญญา  
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ตกลงกันให้เสนอต่ออนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาด  
ระหว่างกันแล้ว หากคู่สัญญาฝ่ายที่ถูกฟ้องเห็นว่าฝ่ายนั้นไม่ปฏิบัติตามสัญญาในการที่จะต้องเสนอ  
ข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ ก็ชอบที่จะให้การโต้แย้งหรือยื่นคำร้องต่อศาลก่อนวันสืบพยานหรือ  
ก่อนมีคำพิพากษาในกรณีที่ไม่มีกรสืบพยาน เมื่อศาลทำการไต่สวนแล้วไม่ได้ความว่ามีเหตุทำ  
ให้สัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นโมฆะหรือใช้บังคับไม่ได้ด้วยเหตุประการอื่นหรือมีเหตุที่ทำให้ไม่

สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้แล้ว ศาลจึงจะมีคำสั่งจำหน่ายคดีเพื่อให้คู่สัญญาไปดำเนินการทาง  
อนุญาโตตุลาการต่อไป ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 มาตรา 10 เกี่ยวกับคดีนี้  
แม้จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้าประกันอาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อสัญญาการเสนอข้อพิพาทต่อ  
อนุญาโตตุลาการให้เป็นผู้ชี้ขาดระหว่างโจทก์และบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ที่  
บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด มีอยู่ขึ้นต่อสู่โจทก์ได้ดังเช่นจำเลยทั้งสองอุทธรณ์  
ก็ตาม แต่จำเลยที่ 1 ก็มีได้ให้การโต้แย้งถึงอำนาจฟ้องของโจทก์เกี่ยวกับการที่โจทก์ไม่ปฏิบัติตาม  
สัญญาในการเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการให้เป็นผู้ชี้ขาดก่อนแต่อย่างใด ทั้งจำเลยที่ 1 มิได้  
ยื่นคำร้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางก่อนวันสืบพยานเพื่อให้  
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้ไต่สวนถึงเหตุที่โจทก์นำคดีมาฟ้อง  
โดยมิได้ดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการนั้นว่าชอบหรือไม่แต่อย่างใด ตามพระราชบัญญัติ  
อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 มาตรา 10 กรณีจึงถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ได้ละสิทธิเกี่ยวกับข้อสัญญา  
เรื่องเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาดระหว่างกัน โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์ข้อนี้  
ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ประการที่ 3 ว่า  
จำเลยที่ 2 เป็นเพียงผู้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาค้ำประกันการกู้ยืมระหว่างโจทก์กับบริษัท  
สยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด เท่านั้น มิได้เป็นคู่สัญญากับโจทก์ ทั้งเงินตามสัญญาบริษัท  
สยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ก็นำไปใช้ในกิจการของบริษัทสยามอินดัสเทรียล  
คอร์ปอเรชั่น จำกัด จำเลยที่ 1 มิได้นำไปใช้เป็นการส่วนตัวหรือกิจการของครอบครัว การที่  
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบ  
จำเลยที่ 1 ชำระหนี้ตามคำฟ้องให้แก่โจทก์ จึงเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า ตามข้อเท็จจริงในทาง  
พิจารณาได้ความว่าจำเลยที่ 1 ได้เข้าทำสัญญาค้ำประกันหนี้ตามสัญญากู้ยืมระหว่างโจทก์กับ  
บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์โดยจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและ  
เป็นผู้ให้ความยินยอมในฐานะเป็นภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ตามเอกสารหมายเลข จ.8  
มิใช่จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ดังที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์แต่อย่างใด การที่จำเลยที่ 2  
ลงลายมือชื่อให้ความยินยอมแก่จำเลยที่ 1 เข้าทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของบริษัทสยามอิน  
ดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์ในการที่บริษัทสยามอินดัสเทรียลคอร์ปอเรชั่น จำกัด ได้  
ทำสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ดังกล่าวนี้ แม้บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด เป็นผู้  
รับเงินไปใช้ในกิจการของบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด โดยที่จำเลยที่ 1 มิได้มีส่วน  
รับเงินไปใช้เป็นการส่วนตัวหรือกิจการของครอบครัวดังที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ก็ตาม แต่หนี้ที่  
เกิดขึ้นจากสัญญาค้ำประกันก็ถือได้ว่าเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการที่จำเลยที่ 1 สามีก่อขึ้นในระหว่าง  
สมรสเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียวที่จำเลยที่ 2 ผู้เป็นภริยาได้ให้สัตยาบันแล้ว จึงเป็นหนี้ร่วม ตาม  
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490(4) จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบหนี้ตามสัญญา  
ค้ำประกันต่อโจทก์ร่วมกัน การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง  
พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ตามคำฟ้องให้แก่โจทก์จึงเป็นการชอบแล้ว  
อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น.... มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์  
ประการสุดท้ายว่า ตามคำฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้จำนวน 1,570,410.50 ดอลลาร์สหรัฐ  
พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปี ในต้นเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วัน  
ฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่การที่  
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ได้พิพากษาให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบ

จำนวนเงินดังกล่าวแล้ว ยังพิพากษาต่อไปอีกว่า ในกรณีที่จำเลยทั้งสองชำระเป็นเงินบาทให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนกัวเงี๋ยของธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริงถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริง ให้ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นนั้นก่อนวันดังกล่าว ในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศแจ้งให้ทราบถึงอัตราแลกเปลี่ยนกัวเงี๋ยของธนาคารพาณิชย์(อัตราอ้างอิง) ก็ให้ถืออัตราดังกล่าวเป็นเกณฑ์คำนวณนั้น เป็นการพิพากษาเกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง จึงขัดต่อพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 นั้น เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์ได้ขอให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ให้โจทก์ด้วยเงินดอลลาร์สหรัฐอันเป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งในการชำระหนี้เป็นเงินตราต่างประเทศดังกล่าวนั้นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า"ถ้าหนี้เงินได้แสดงไว้เป็นเงินต่างประเทศท่านว่าจะใช้เป็นเงินไทยก็ได้" อันเป็นการให้สิทธิแก่จำเลยทั้งสองผู้เป็นลูกหนี้ที่จะเลือกชำระเงินให้โจทก์ด้วยเงินตราต่างประเทศตามที่โจทก์ขอหรือจะชำระด้วยเงินไทยก็ได้ตามแต่จำเลยทั้งสองจะสมัครใจหากจำเลยทั้งสองเลือกจะชำระเป็นเงินไทย จำเลยทั้งสองก็ต้องชำระเงินไทยให้โจทก์ตามอัตราแลกเปลี่ยนเงินในสถานที่และเวลาใช้เงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196วรรคสองที่บัญญัติว่า "การเปลี่ยนเงินนี้ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนเงิน ณ สถานที่และในเวลาที่ใช้เงิน" เมื่อพิจารณาคำพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางในส่วนที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ที่ว่า "ในกรณีที่จำเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาท ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนกัวเงี๋ยของธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริง ถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริงให้ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นนั้นก่อนวันดังกล่าว ในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยแจ้งให้ทราบถึงอัตราแลกเปลี่ยนกัวเงี๋ยของธนาคารพาณิชย์ (อัตราอ้างอิง) ก็ให้ถืออัตราดังกล่าวเป็นเกณฑ์คำนวณ"ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองทราบถึงสิทธิของจำเลยทั้งสองที่จะชำระหนี้ให้โจทก์ด้วยเงินไทยก็ได้ โดยถืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตามสถานที่และวันที่ใช้เงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคสอง นั้นเอง มิได้ก่อให้เกิดข้อโต้แย้งในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่อกันแต่อย่างใด คำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางดังกล่าวนี้จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการพิพากษาเกินคำขอของโจทก์หรือขัดต่อพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้นเช่นกัน" พิพากษายืน

## องค์คณะ

พินิจ เพชรรุ่ง · เสริมศักดิ์ ผลัดธุระ · ยงยศ นิสภัครกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3425/2545>